

Gå till smedjan,
sa han

Eva-Lena Bard

Det här är Petter. Han stod vid ingången till smedjan. Nu skulle han gå in och hälsa, hade mor sagt och så skulle han ta av sig mössan. Men han var lite rädd. Det var ett förfärligt dån inne i smedjan.

Petter hade många syskon och alla skulle mor ge mat. Så nu var det dags också för Petter att hjälpa till. Alla hans syskon arbetade. Systrarna skurade golv och såg efter barnen hos herrskapen, de som hade mer pengar än hans egen mor.

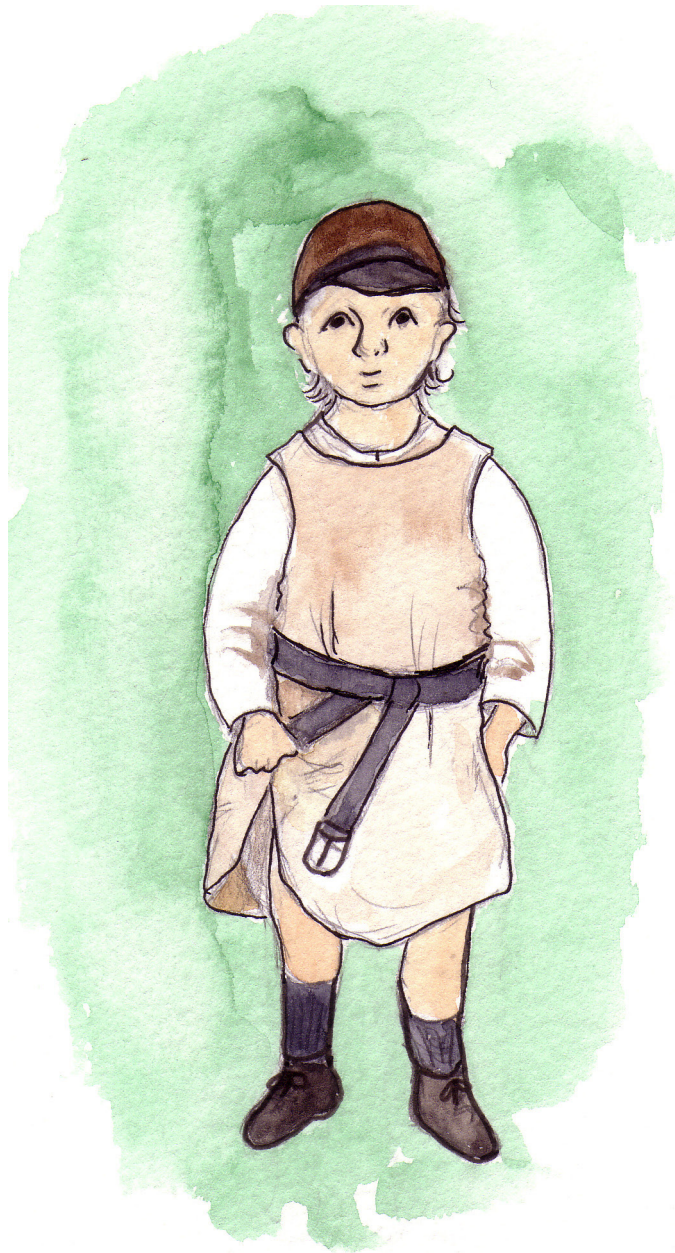
Far hade rest bort och mor visste inte när han skulle komma tillbaka. Det var far som tjänade mest pengar, men nu hade han förlorat sitt arbete och måste hitta ett nytt någon annanstans. Det skulle bli mer pengar om far gick ner till Stockholm, men Stockholm låg långt, långt borta. Dit skulle far gå.

Mor ville att far skulle bli gruvkarl och arbeta i gruvan, men far ville inte det. Det var för farligt tyckte han.

Den lilla stugan de bodde i låg utanför brukets mark. Det var därför de fick bo kvar trots att far gett sig av.

-Men kom nu då, sa den gamle mannen.

- Jag kommer, jag kommer, sa Petter. Han halvsprang över stenarna. Han var stor nu, fem år gammal och kunde hjälpa mor med pengar.

Vad han skulle göra i smedjan visste han inte, men det skulle han snart få veta.

- Det här är Petter, Lisa Björnsdotters pojk. Han är liten, men pigg och flink.

- Han är liten och spinkig, men han får väl komma hit ändå.

Petter tittade upp på den gamle smeden Johan, som var mästersed.

Han hade skärmmössa och ett brunt läderförkläde, ”föskinn”, hette det, hade Petter fått lära sig. Det var en sorts förkläde av skinn.

- Du har skor i alla fall, sa SmeJohan. Det är mer än de andra snopparna har.

”Snopp”, tänkte Petter, vad är det?

